

VASI FERENC ZOLTÁN

Platánfa: vetkezés, öltözés

*Naponta beléütközöm
 a sok hiábavalóságba,
 fölösleges verskötegeim
 kerülgetem, s élém kerül
 apám szorgos kutatása:
 Fellner-hagyatéka,
 postatörténete Tatáról,
 '56-os bajtársai kapcsolattartása...
 És minden töredékes.
 De rádöbbenek
 az élő hiányára,
 csak a holtak
 örök vakvilága.
 Fáradok magányba,
 nehez teher a gondolat, néma.
 Csupán a csont ropogása,
 megrugdalt koponyám kattogásképzete
 az odamaradt otthoni kertből.
 Most kényszerlakásban túrom a túrbetetlent.
 31 házra innen fiam
 a számítógépet babrálja szenvedélyesen,
 sose látogat, nem gondol apjára.
 Alapjáraton bütyke – gondolja,
 s tán nem is téved sokat.
 Örök aggodás, mi lesz vele,*

*mert én megyek földmélybe,
 semmivel se törődve:
 árvasága árvaságom lesz. Rothadok lentre.
 A költő balott, a vers utánmaradt,
 s én sok nyűgös verset alkotok,
 elváltok: ex-Vasi Ferenc Zoltán,
 bérmaneve alapján József –
 hogy egye meg a rosseb
 e kebes-köhös kurva vakvilágot.
 Pedig Isten ege szép és tágas,
 mégha az ágakat vihar tépázza.
 Majd az Idő letaglóz ismét.
 Végzetesen: A Való!*

Psyché

*Éber utcákon bolyongó álmok
arcunkba fürödni visszatérnek.*

*Fűzfák szökдösnek ájult szobákból –
falakon túlról ismerzik Isten.*

Torzók. Munkács, 1996

VASI FERENC ZOLTÁN (1966) Tatán élő költő. Kötete: *Gyógyulás kertje* (2002).